

Ordføreren: Ved denne Paragraph har Udvalget ikke fundet Noget at erindre.

Da Ingen begjerede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved Udkastets § 3, der lyder saaledes:

Ligesom den privilegerede Sædegaardestiere og Lehnbesiddere tidligere tilkommende Jagtret paa Fællig er ophævet, saaledes bortfalder ogsaa den Kongen forbeholdne Jagtret paa Fællig og paa ikke udfæstede Kjøbstadjorder uden Godtgjørelse ved Udløbet af de Concessioner, ved hvilke der nu er disponeret over samme.

Er Concessionen clausuleret saaledes, at den gælder: „indtil Videre“, da betragtes den som udløben den 31te Marts 1851.

blev eenstemmigt vedtaget med 37 Stemmer.

Formanden: Jeg mener, at man som det næste Afsnit kan antage til Discussion §§ 4 og 5. De Endringsforslag, der ere stillede af Udvalget til § 4, ere, saavidt jeg kan skjønne, rene Redaktionsbemærkninger.

Ordføreren: Ja, saaledes har Udvalget anset dem.

Formanden: Det er altsaa egentlig kun §§ 4 og 5, som komme under Discussion, idet der ikke er stillet noget egentligt Endringsforslag til Paragrapherne.

Orsted: Jeg maa tilstaae, det er mig ikke klart, hvilken Commune der skal komme i Besiddelse af Jagtretten paa Fælled, som efter den iaar udkomne Forordning ikke længer skal tilkomme de hidtil berettigede Personer, og som Kongen heller ikke for Fremtiden vil have. De Jordstrækninger, hvor hiin sælles Jagtret fandt Sted, tilhørte en enkelt By, og det forekommer mig altsaa, at, naar Kongen vil reconcerere ogsaa paa den Jagtret paa Fælled, han haade har havt før, og yderligere erhvervet ved den nylig omtalte Anordning, maatte det være til Fordeel for denne By eller dens Jorder. Der kunde være Spørgsmaal, om det ikke var det Naturligste, om de, der havde saadanne Lodder, som vilde have givet dem Jagtret, hvis de havde været complete Sædegaarde, alle for Fremtiden skulde have Jagtret. Det kunde ogsaa maaskee være rigtigt, at alle disse Jordeiere fik Jagtret paa Di-

strictet; men en saadan By udgjør ikke nogen Commune, idetmindste ikke nogen Commune, der har en bestemt communal Anordning. Der er gjerne adskillige Byer i et Sogn og flere Sogne i Almindelighed forenede til at udgjøre en Landcommune. At en Communalbestyrelse over disse Sogne skulde have nogen Raadighed over Jagtretten paa denne enkelte By og have Indtægterne deraf, forekommer mig unaturligt.

Indenrigsministeren: Forsaavidt det er Kjøbstadmarker, der er Tale om, er det en Selvfølge, at det er den communal Bestyrelse, som har at udøve Disposition over denne Jagtret, der saaledes tilfalder Communen. Forsaavidt det er Landsbyjorder, saa er den eneste lovbegrundede Communalbestyrelse, som Communen har, Sogneforstanderskabet for det Sogn, til hvilket Byen hører. Er det, som det undertiden kan være Tilfældet, udyrkede Strækninger, som kunne ligge i flere Sogne, maa vedkommende Sogneforstanderskaber forene sig om, hvorledes der skal forholdes. Ved Lov at give den til de enkelte Bylaug, har man fundet nogen Betænkelighed ved, da der, som af den ærede Taler anført, ikke er nogen af Lovgivningen anerkjendt Organisation af disse; men der synes heller ikke at kunne være Noget til Hinder for, at det overlades Communalbestyrelsen at varetage saadanne Forhold. Der behøves jo kun at træffes Bestemmelse om, hvorvidt Jagtretten skal forpagtes bort, saalænge Jorderne ere usfæstede, eller overlades til Lodseierne, kun at der tages Bestemmelse om, hvorledes dermed skal forholdes.

Orsted: Det var ikke med Hensyn til Kjøbstadmarker, jeg havde nogen Tvivl, hvad Paragrapherne angaaer, men kun med Hensyn til Jagtretten paa Fælled. Forsaavidt man antager, at Kongen har erhvervet denne Jagtret, efter at vedkommende Private, som dertil vare berettigede, have mistet den, kan Kongen give den til hvem han vil. Men efter mine Tanker er der ikke mindste Grund til, at et heelt Sogn eller flere under een Communalbestyrelse forenede Sogne skal have Jagtret i den By, hvor der er nogen sælles Mark. Det forekommer mig, at, naar man ikke vil respectere gamle Rettigheder, saa turde det være